

det ingenlunde siger det samme som Formue. Seg ved ligesaa vel, at Hartkornet som saadant i dette Øjeblik ikke en Gang er en Maalestof for Jordbundens Ydeevne. Det var det for et halvt Hundrede Aar siden, men det er paa mange, mange Maader ændret siden den Tid, saa at i den Henseende er det ikke en fyldstgørende Maalestof. Men vil man spørge mig om, hvad der som Grundlag for Stattebylden er mest retfærdigt, enten Hartkornet med dets Ulemper i dette Øjeblik eller Bygningsstylden, saa forekommer det mig rigtigt nok, at der ikke let kan være delte Meninger om, at medens Hartkornet under alle Omstændigheder dog repræsenterer en Indtægtskilde, saa gør Bygningen det ingenlunde i alle Tilfælde, men kan tværtimod komme til at repræsentere netop det modsatte, saa at den er en Byrde, en Udgiftskilde. Det er jo klart, at den Forretning, der har den Fordel at kunne føres paa Basis af meget lidt Bygning, derved har et Forspring fremfor den Forretning, hvis Væsen medfører, at den er nødt til at have store og kostbare Bygninger til sit Brug. Det at skulle have en stor Bygning er altsaa i og for sig paa Forhaand en Byrde, der ikke i og for sig giver nogen Indtægt, men kun en stadig Udgift til Vedligeholdelse, Udvidelse, og hvad mere dertil hører. Det forekommer mig altsaa indlysende, at Bygningen som saadan ikke er noget, som man kan benytte som et retfærdigt Stattegrundlag. Det, man maa benytte, er den Indtægt, som hidrører fra Bygningen og intet andet, og jeg skal til Slutning vende tilbage til, hvorledes Flertallet i Udvalget i den Henseende har søgt at løse dette Spørgsmaal.

De Forslag, vi her behandle, ere, som jeg alt nævuede, ikke fuldt saa indgribende som Regeringsforslaget, idet de alle ere enige om at tilstede en Overgang, omtrent en 8—10 Aar, vil det være, inden denne ny Bygningsstyld skulde træde i Kraft i sit fulde Omfang. Det er naturligvis en Lempelse, idet det saa ikke rammer med eet Slag, men i og for sig bliver jo Tanken den samme, og Virkningen vil ogsaa vise sig at blive den samme. Det vil fremgaa klart af følgende. Dersom en Ejer af en saadan bygningsstyldig Bygning den Dag, Loven traadte i Kraft, skulde søge sig et Laan i en Kreditforening, er der ingen Tvivl om, at saa vilde Bygningsstyldens Indtæden i Løbet af 2 Aar blive diskonteret af Kreditforeningen i Værdstættelsen af Ejendommen og vilde blive afdraget der med sit fulde Beløb, thi Kreditforeningerne give jo Laan, som skulle strække sig over en langt længere

Tid end en Overgangstid af 8—10 Aar. Altsaa, den Konfiskation af en Del af Ejendommens Værdi, som dette vil føre til, vilde faktisk indtræde, hvad enten man lempe de Reglen ved en Overgangstid paa nogle Aar eller straks lod den træde i Kraft.

Nu er Spørgsmaalet, hvorledes man skal drage Grænsen for en saadan Bygningsstyld, som der her er Tale om, og derom ere de forskellige Forslag, som foreligge paa Tingets Bord, i dette Øjeblik, ikke enige. De Herrer fra Grenaa (W. Dinesen) og fra Esbjerg (Bluhme) ere begge enige om at knytte Bygningsstylden til den hidtilværende Bygningsafgift. Det er naturligvis en Vej, man kan gaa, den kan praktiseres, men jeg tilstaar vigtig nok, at det har uret mig, efter at vi her i Tinget i Løbet af en 20—30 Aar have hørt den ene bitre Klage efter den anden over Bygningsafgiftens hele System, Paaligningsmaaden o. s. v., at man saa nu paa en Gang er blevet saa forelsket i disse Bygningsafgiftsregler, at man vil lægge dem til Grund for en hel ny kommunal Bestatning. Jeg er overbevist om, at det — bortset fra Princippet — vilde føre til saa mange Forviklinger og saa mange vanskelige Spørgsmaal at afgøre, at det vilde blive i høj Grad besværligt at effektuere denne Bestatning, men jeg siger, at det kan gøres ad denne Vej. Det ærede Medlem fra Bestervig (N. Andersen) er i sit Forslag gaaet uden om dette vanskelige Spørgsmaal om at drage Grænsen. Han beraaber sig ikke paa Bygningsafgiftsplikten, men udtrykker det saaledes, at alle Bygninger, der ikke høre til Jordbruget, skulle være underkastede denne Bestatning. Det ærede Medlem kommer derved uden om V. anseligheden, men vi staa saa over for dette overmaade kildne Spørgsmaal at skulle bevare: Hvor er Grænsen mellem Bygninger, der kunne siges at henhøre til et Jordbrug og dem, der ikke kunne det. Der maatte da utvivlsomt søges en helt anden Løsning, der maatte ind sættes visse Myndigheder, som kunde afgøre, hvor meget Jord der hører til en Bygning af den og den Størrelse, for at den kan siges at høre til et Landbrug, eller naar det gaar over til at være overvejende et industrielt Brug eller en Bygningsværdi. Altsaa ad den Vej er det vist nok ikke muligt at komme uden meget mere detaljerede Regler. Derimod indrømmer jeg, at den Vej, Regeringen gaar i sit Lovforslag, utvivlsomt er den mest rationelle, og den som fører til en retfærdig Afgørelse, for saa vidt man nemlig gaar den Vej, at man siger: Man paalægger Byg-